

Samling af Afgørelser

Sag T-491/17

**Istituzione pubblica di assistenza e beneficenza »Opere Pie d'Onigo«
mod
Europa-Kommissionen**

Rettens kendelse (Anden Afdeling) af 24. september 2019

»Annulationssøgsmål – statsstøtte – støtteordning indført af Italien til fordel for visse leverandører af social- og sundhedstjenester – omkostninger forbundet med ansattes barselsorlov og støtte til afhængige familiemedlemmer – bidrag fra staten til private virksomheder – afgørelse om ikke at gøre indsigelser – ikke hensat i en ufordelagtig konkurrencesituation – ikke umiddelbart berørt – afvisning«

Annulationssøgsmål – fysiske eller juridiske personer – retsakter – retsakter, der ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger og vedrører sagsøgeren direkte – begrebet umiddelbart berørt – kriterier – kommissionsafgørelse, hvorved det fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte – søgsmål anlagt af en enhed, der konkurrerer med den støttemodtagende virksomhed – den konkurrerende enhed har ikke begrundet, at dens ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes, er blevet påvirket – afvisning

(Art. 263, stk. 4, TEUF)

(jf. præmis 21-36)

Resumé

I kendelsen i sagen Opere Pie d'Onigo mod Kommissionen (sag T-491/17), der blev afsagt den 24. september 2019, afviste Retten et annulationssøgsmål, som Istituzione pubblica di assistenza e beneficenza »Opere Pie d'Onigo« (herefter »OPO«) havde anlagt til prøvelse af en afgørelse fra Europa-Kommissionen, hvori det blev fastslået, at de italienske bestemmelser om, at selvstændige offentlige enheder, der arbejder uden gevinst for øje, var udelukket fra den sociale sikringsordning baseret på forsikring, ikke udgjorde en foranstaltning om statsstøtte til fordel for private udbydere af social- og sundhedstjenester, som var omfattet af den nævnte ordning¹.

OPO er en italiensk selvstændig offentlig enhed, der arbejder uden gevinst for øje, og som yder social- og sundhedstjenester f.eks. til ældre eller personer med handicap. OPO protesterede i en klage til Kommissionen over forskelsbehandlingen mellem offentlige og private leverandører af sociale tjenester i Italien, idet kun de sidstnævnte var omfattet af den sociale sikringsordning baseret på forsikring. OPO protesterede i denne henseende både over forskelsbehandlingen mellem offentlige og private leverandører af sociale tjenester med hensyn til dækning af visse udgifter til de ansatte og over den omstændighed, at den italienske stat kvalificerede dem som

¹ – Afgørelse C(2017) 1939 final af 27.3.2017 om statsstøtte SA.38825 »Statsstøtte til private virksomheder inden for social- og sundhedssektoren« (EUT 2017, C 219, s. 1).

offentlige enheder og ikke private enheder. Kommissionen fastslog imidlertid i den anfægtede afgørelse, at de af klagen omfattede nationale foranstaltninger ikke udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

Det af OPO anlagte annulationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens afgørelse blev afvist med den begrundelse, at OPO ikke havde søgsmålsinteresse.

Retten bemærkede i denne henseende indledningsvis, at enhver fysisk eller juridisk person i henhold til artikel 263, stk. 4, sidste sætningsled, TEUF, kan indbringe en klage med henblik på prøvelse af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger. Hvad angår betingelsen om, at den pågældende skal være umiddelbart berørt fremhævede Retten endvidere, at denne betingelse kræver, at to kriterier er kumulativt opfyldt, nemlig for det første, at den anfægtede foranstaltning umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og for det andet, at foranstaltningen ikke må overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men at gennemførelsen skal ske helt automatisk og udelukkende i medfør af EU-reglerne uden anvendelse af andre mellemkommende regler.

Eftersom betingelsen om, at sagsøgeren skal være umiddelbart berørt, kræver, at den anfægtede retsakt umiddelbart skal have indvirkning på sagsøgerens retsstilling, efterprøvede Retten dernæst, om OPO havde redegjort for grundene til, at den anfægtede afgørelse havde bragt sagsøgeren i en ugunstig konkurrencesituation og dermed påvirket dennes retsstilling. Da OPO ikke på relevant måde havde redegjort for sådanne grunde, konkluderede Retten, at betingelsen om at være umiddelbart berørt ikke var opfyldt i nærværende sag. Som følge heraf afviste Retten annulationssøgsmålet i sin helhed.